

7. Ανάστηθι, Κύριε, ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάβῃ τῶν
πενήτων σου εἰς τέλος.

Σφρα-γι-σθέν-τος τοῦ μνή-μα-τος

πώς ε-συ-λή-θη-τε I-ου-δαί-οι

φύ-υ-υ-λα-κας κα-τά-στή-σαν-τες καί ση-μεί-α θέν-τες

τῶν θυ-ρών κε-κλει-σμέ-νων προ-ή-ηλ-θεν ο Βα-σι-λεὺς

ἢ ως νε-κρο-όν πα-ρα-στή-σα-τε ἢ ως Θε-όν προ-σκυ-νή-σα-τε

σὺν η-μὶν με-λω-δούν-τες Δό-ξα Κύ-ρι-ε τῷ Σταυ-ρῷ σοῦ

καί τῇ A-να-στά-σει-ει σου